

kunde komme videre, fordi den paagældende Minister ikke vilde. Ja, det er rigtignok ikke godt at vide, hvorvidt de kunde være komne i 1894, for det vide vi alle, at det gik med Lodder og Trisseværk den Gang, fordi de havde aftalt alting bag vi andres Ryg. Vi vide ikke, hvorvidt de kunde komme eller ikke komme. Vi vide, at vi ikke havde andet at gøre end at stemme for eller imod. Det var alt, hvad der under de Forhold kunde være Tale om. Men de kunde jo have prøvet det, naar de vare saa vældige Agrarer, naar det var dem, der i særlig Grad repræsenterede og vilde hjælpe den danske Bondestand. Jeg skal dog minde om, at der gik de sandelig ikke i særlig Grad den danske Bondestands Ærinde. Det er for mig Hovedsagen at faa det frem, for det er Sandhed, men Sandheden er jo somme Tider ilde hørt.

Naar der saa er talt om Skanderborg-historien, vil jeg sige, at jeg netop var med i den Kommission, der foretog Ekspropriationerne ved Skanderborg, men der blev ved Skanderborg hverken eksproprieret i Henhold til Loven af 1845 eller i Henhold til Loven af 1861, men i Henhold til en senere Lov, som det lykkedes Venstre at gennemføre med Berg i Spidsen. Det havde vist sig, at der ved Ringsted var nogle Jorder, man ikke kunde komme til at ekspropriere, saaledes som Forholdene vare, og der blev da lavet en Lov, hvorefter et vist Antal Lodsejere, f. Eks. 5, skulde have Lov til ogsaa at have delegerede i disse Kommissioner. Det var i Henhold til denne Lov, at Skanderborg-kommissionen eksproprierede. Men nu skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hele Kommissionen var enig om det, der skete. Det var ikke alene os, der vare valgte af de paagældende Lodsejere — vi vare jo født Mindretal i denne Kommission — det var ikke alene dem, der vare valgte af Amsraadene, der vare enige om Sagen, men det var ogsaa den, der var valgt som Leder af det hele, afdøde Etatsraad Bruun til Asmildkloster oppe i Viborgegnen, og som var Regeringens Mand ved mange forskellige Lejligheder i den Retning. Vi vare alle sammen enige om det, der skete ved Skanderborg, saa det var ikke os delegerede fra de paagældende

Lodsejere, der foreslog det og fik det sat igennem, men Regeringens Tilsynsmand var fuldstændig enig med os om, at der ved Udvidelsen af Skanderborg Station burde eksproprieres, som der blev eksproprieret. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det kan være et særlig afskrækkende Eksempel, naar ogsaa Regeringens delegerede var enig med os, hvad jo Protokollen fra den Tid, som man kan faa fat paa, vil udvise.

Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at modsige det ærede Medlem. Fordi en Minister, til hvis Parti de jo ikke ville regnes, i et Udvalg siger, at han ikke kan gaa med, kan det jo dog ske — det have vi dog set saa mange Gange — overfor et saa kapitalt Spørgsmaal. Vi maa jo huske paa, at her vedtogte vi en Lov, der gjaldt for 27 Baner, det var ikke en Lov, der gjaldt for en enkelt Bane. Det var en Lov, der skulde gælde for 27 Baner og indtil 1904. Inden den Tid skulde Banerne have været byggede, og nu har jo Ministeren nedsat en Kommission til at undersøge, hvad vi skulle tage fat paa, efter at Loven af 8. Maj 1894 er færdig. Alle, der vare Medlemmer af Tinget den Gang, ville kunne huske, paa hvilken Maade der da blev arbejdet. Naar der nu siges, at nu driver Venstrereformpartiet den samme Politik, saa vil jeg dog nok sige: Nej, Gud hjælpe os, om vi nu skulde føre den Politik, der blev ført i 1894, det var en Politik, der gik ved Lodder og Trisseværk. Vi, der den Gang vare med til at faa de Slag, vi fik, have ikke glemt det endnu.

Jeg skal saa vende mig til Ministeren og takke ham for det velvillige Svar, han gav os Jyder. Han lovede ikke noget bestemt, men han har heller ikke sat sig imod, at vi fik den Ordning, jeg talte for. Den ærede Minister anførte de samme Grunde, som vi hørte, da vi vilde have Postinspektøren derover. Da sagde den paagældende Minister, at det var heldigt og behageligt for Ministeriet at have denne Embedsmand i Nærheden. Jeg kan saa godt forstaa, at der kan være noget i den Tale; men der er dog ikke længere mellem f. Eks. Aarhus og København, end at han kan rejse over til Ministeriet, og det var det, jeg sagde i min første Tale, at der